

VERSLAG DER VEREENIGING

OVER HET JAAR

1 8 8 8.

Een terugblik op een jaar, dat weêr tot het verledene behoort, geeft *steeds* aanleiding tot zeer gemengde gewaarwordingen. Stof om te roemen en stof om te klagen; aanleiding tot hoop en aanleiding tot vrees. En in dat opzicht onderscheidt zich het laatst verloopene jaar niet van de andere levensjaren onzer Vereeniging. Maar onder alle omstandigheden, en zoo ook nu, blijft het oog des geloofs zien op Hem, die alle dingen bestuurt naar Zijn vrijmachtig welbehagen en die, zoowel het goede als het kwade, zoowel den voorspoed als den tegenspoed, zoowel de verrassing als de teleurstelling, door zijne ontferming wil doen medewerken tot verheerlijking van zijn Naam en tot heiliging van zijn volk.

Teleurstelling was er in 1888. Immers, twee Directeuren verlieten ons. En hij, die thans voor de eerste maal geroepen werd dit verslag samen te stellen, moest tot zijn oprecht leedwezen de plaats innemen van den man, die reeds een zestal malen de Verslaggever dezer Vereeniging was, en die een bezielend element in de Vergaderingen des Bestuurs kon worden genoemd. Dat deze onze vroegere mede-Directeur zich bij de periodieke aftreding niet weêr verkiesbaar stellen liet, heeft ons allen ten zeerste gesmart. Moge al de hoofdoorzaak wellicht gelegen zijn in de veelvuldige werkzaamheden, die op zijn schouderen rusten — het mag niet verheeld, dat er ook andere oorzaken in het spel zijn geweest, en dat zijn sympathie voor de eenige Hoogeschool, die op den bodem van Gods Woord staat — om welke reden weten wij volstrekt niet — niet meer dezelfde is als voorheen. Meer bekend was ons, dat de Heer van Boetzelaer, die tegelijkertijd met den Heer Fabius aftrad, in den laatsten tijd denkbeelden koesterde, die zijn liefde voor de Vrije Universiteit hadden doen verkoelen. Zelf niet meêgaande met de Reformatie der Kerk,